

ΤΟ ΣΤΙΜΕΝΟ ΣΤΑΦΥΛΙ

Πάνου - κάτου τὰ ἴδια πάθανε καὶ οἱ κόρες τοῦ βασιλιᾶ Προ-

του, στὴν Τίρυνθα, ἢ Λυσιππη καὶ ἡ Ἰφιόνασσα. Κι' αὐτὲς δὲν πηγαίνανε μαζί του γιὰ τὸ «πονηρὸν» καὶ τίς τρέλλανε καὶ τρέχανε ξεβράκωτες στὰ χωράφια καὶ θελάζανε σὰν γελάδες. Κι' ὕστερα, λέει, ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Τίρυνθας κολλήσανε καὶ κάνανε τίς ξεβράκωτες γελάδες κι' ἔδωσε τὸ μισό του βασιλῆιο ὁ Προίτος σ' ἕνα κατεργάρη μάντη, τὸν Μελάμποδα, νὰ τίς συνεφέρει.

Καὶ δὲν τίς ἄφηνε γελάδες νᾶχη καὶ εἰσόδημα.

Νὰ τώρα κι' ἕνα παραμῦθι Ναξιώτικο. Τὸ λέει ὁ Ὅμηρος, κι' ὄχι ἐγώ, καὶ μὴ μᾶς μπερδέψετε, μὲ ἀδικεῖτε...

Τὸ λοιπὸν, οἱ Ναξιῶτες, καλὰ καὶ σώνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πατριώτης τους, τὸν βάλανε στὴν Νάξο νὰ τὸν κουτουκιάζουνε τὰ μελτέμια. Καθότανε μιὰ μέρα σ' ἕνα βράχο ὁ Διόνυσος κι' ἔβλεπε τὰ κύματα καὶ τραγούδαγε «νάταν ἡ θάλασσα κρασί καὶ τὰ βουνὰ μεζέδες»... Κεῖ δὲ πάνου, νάσου καὶ σκάει μύτη ἕνα πειρατικὸ ἀπὸ τὴν Τυρηνία. Ὁ καπετάνιος κάνει ἔτσι, βλέπει τὸ Διόνυσο καὶ ζαλιστήκε.

— Πῶ ρέ ἕνα παιδί!

Φαίνεται, ὅτι ὁ καπετάνιος ἦτανε ἀτζέμης, νὰ ποῦμε μὲ «ναυτικὲς συνήθειες» καὶ τ' ἀρέσανε τὰ τέτοια...

Ἀποφασίσανε, λοιπὸν, οἱ πειρατὲς νὰ τὸ μαγκώσουνε τὸ παιδί, νὰ καλοπεράσῃ ὁ καπετάνιος καὶ ἄλλοι τινές, τοῦ αὐτοῦ συλλόγου, καὶ μετὰ νὰ τὸ μοσκοπουλήσουνε σκλαδάκι σὲ κανένα τορναδόρο τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ κοινομήσουνε κι' ὄλας.

Τῆ στήνουνε δεξιά, τῆ στήνουνε ἀριστερά, τότε πιάνουνε καὶ τότε δένουνε τὸν Διόνυσο κι' ἅμα τὸν μπαρκάρανε ζούλα, ἀνοιχτήκανε νὰ ἐξακολουθήσουνε.

Ὁ Διόνυσος, δεμένος, καθότανε στὴν πλώρη καὶ τοὺς κύτταζε καὶ γέλαγε κι' ὄλας.

Πάνου, λοιπὸν, πού τὸ παίζανε μπαρμποῦτι ποιὸς θὰ κάνῃ σεφτέ, πετάχτηκε ὁ πιλότος.

— Ρέ θαλασσόμαγκες, τοὺς λέει, τὸ ξέρετε ὅτι τὴν πατήσαμε;

— Ποιὰ πατήσαμε;

— Δὲν εἶναι παιδί αὐτός.

— Καὶ τί εἶναι;

— Θεὸς εἶναι.

Γέλασε ὁ καπετάνιος.

— Ὅτι θεὸς λές, ρέ; Ἡ τὴν φούντωσες καὶ σ' ἀνάψανε τὰ μυαλά; Πρωτὶ - πρωτὶ τὰ ἀναψες τὰ τρομπόνια σου;

— Δὲν φουμάρισα μήτε δοντιὰ, ἔκανε ὁ πιλότος, ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω: εἶναι θεὸς καὶ θᾶχουμε τραβηχτικὲς.

— Βρὲ ἄει χάσου γιαλαντζῆ ντερβίση...

*Ἀνοιξε τὰ πανιά ὁ καπετάνιος, ἀλλὰ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή

ἀρχίσανε νὰ γίνωνται μυστήρια πάνω στο καράβι. Καὶ κατ' ἀρχὰς τὰ κύματα γίνανε κρασένια καὶ περνάγανε καὶ τοὺς μεθάγανε τοὺς ναῦτες. Ὑστερα ἀπὸ τὸ κατάρτι μαγκώθηκε ἕνα κλῆμα, μεγάλωσε ἀπότομα σὰν νεόπλοτος κι' ἔβγαλε σταφύλια. Πλάι του κι' ἔνας κισσός.

Οἱ ναῦτες μουρλαθήκανε.

— Ἐξω γρήγορα, στή στεριά, καήκαμε.

Πάνω πού τὰ λέγανε, ὁ Διόνυσος κάνει μιὰ καὶ μεταμορφώνεται ἀμέσως σὲ λιοντάρι. Κάνουνε πίσω τὸ τσοῦρμο νὰ μὴ τοὺς φάῃ τὸ λιοντάρι, πίσω τους μιὰ ἀρκουδάρια ἴσαμε τέσσερα μέτρα...

— Ἀμάν!

Κεῖ δὲ, λοιπὸν, πού μαζευτήκανε, σαλτάρει τὸ λιοντάρι καὶ μαγκώνει τὸν καπετάνιο... Κομμάτια ὁ καπετάνιος, πέσανε στὴ θάλασσα οἱ ρέστοι καὶ γίνανε δελφίνια. Μόνο ὁ πιλότος γλύτωσε καὶ τοῦ φανερώθηκε ὁ Διόνυσος καὶ δὲν ξέρουμε τί ἀπόγινε ὁ πιλότος.

Μετὰ... ἀπολαύσε... .